

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Protokolant: prot. sąd. Izabela Dydyń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szamotułach Marcina Ławniczaka

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2017r. na rozprawie

sprawy **B. S. (1)**

ur. (...) w C.

syna A. i I. zd. K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31.12.2012r., **sygn. II K 1491/12** za przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 14.11.2012r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, wyrok uprawomocnił się w dniu 30.01.2013r., nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności, kara grzywny nie została wykonana;

II. Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp., Zamiejscowy Wydział Karny w N. z dnia 13.03.2013r, **sygn. VII K 184/13** za przestępstwo z art. 284§2 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, wyrok uprawomocnił się w dniu 21.03.2013r., nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności, kara grzywny została wykonana;

III. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 09.08.2013r., **sygn. III K 91/13** za:

- przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. popełnione w dniu 08.09.2012r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

- przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w nocy z 2/3.09.2012r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny połączone i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz 300 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, postanowieniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 20.04.2017r., sygn. VIII Ko 349/17 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, kara pozbawienia wolności nie została wykonana, kara grzywny została wykonana w całości;

IV. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 13.05.2014r., **sygn. II K 154/14** za:

- ciąg przestępstw z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91§1 k.k. popełniony od początku września 2012r. do października 2012r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione lipcu 2012r. na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączone i wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, postanowieniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 20.04.2017r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

V. Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 07.11.2014r., **sygn. II K 47/14** za:

- przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 13.01.2013r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w okresie od 31.12.2012r. do 01.01.2013r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 13§2 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 14.01.2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. popełnione w nocy z 31.12.2012r. na 01.01.2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności zostały połączone i wymierzona została kara łączna 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczony został okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17.01.2013r. do dnia 19.05.2014r., kara nie została wykonana;

VI. Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 01.09.2016r., **sygn. II K 898/15** za przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w nocy z 25/26.08.2015r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, kara pozbawienia wolności i kara ograniczenia wolności nie zostały wykonane;

orzeka w ten sposób, że:

1. Na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 §1 i 4 k.k. i art. 87§1 k.k. łączy kary jednostkowe i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach III, IV, V, VI oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie VI i wymierza skazanemu B. S. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 63 §1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Kętrzynie, sygn. II K 47/14 od dnia 17.01.2013r. do dnia 19.05.2014r., od dnia 05.12.2014r. do dnia 05.01.2015r. i od dnia 23.09.2015r. do nadal.

3. Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

4. Na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85§2 k.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punkcie I i II oraz odnośnie kar grzywny orzeczonych wyrokami opisanymi w punkcie I, II i III części wstępnej .

5. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

SSO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

W związku z informacją Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w B. o możliwości wystąpienia warunków do wydania wobec B. S. (1) wyroku łącznego Sąd Rejonowy w Ciechanowie wszczął z urzędu postępowanie o wydanie wyroku łącznego. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 31 sierpnia 2017r., sygn. II K 70/17 sprawa została przekazana zgodnie z właściwością Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Sąd, działając z urzędu – w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. – ustalił, że B. S. (1) skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31.12.2012r., **sygn. II K 1491/12** za przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 14.11.2012r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, wyrok uprawomocnił się w dniu 30.01.2013r., nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności, kara grzywny nie została wykonana;

II. Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp., Zamiejscowy Wydział Karny w Nowym Tomyślu z dnia 13.03.2013r., **sygn. VII K 184/13** za przestępstwo z art. 284§2 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, wyrok uprawomocnił się w dniu 21.03.2013r., nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności, kara grzywny została wykonana;

III. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 09.08.2013r., **sygn. III K 91/13** za:

- przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. popełnione w dniu 08.09.2012r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

- przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w nocy z 2/3.09.2012r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny połączono i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz 300 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, postanowieniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 20.04.2017r., sygn. VIII Ko 349/17 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, kara pozbawienia wolności nie została wykonana, kara grzywny została wykonana w całości;

IV. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 13.05.2014r., **sygn. II K 154/14** za:

- ciąg przestępstw z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91§1 k.k. popełniony od początku września 2012r. do października 2012r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione lipcu 2012r. na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, postanowieniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 20.04.2017r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

V. Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 07.11.2014r., **sygn. II K 47/14** za:

- przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 13.01.2013r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 279§1 k.k. popełnione w okresie od 31.12.2012r. do 01.01.2013r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 13§2 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. popełnione w dniu 14.01.2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. popełnione w nocy z 31.12.2012r. na 01.01.2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności zostały połączone i wymierzona została kara łączna 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczony został okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17.01.2013r. do dnia 19.05.2014r., kara nie została wykonana;

VI. Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 01.09.2016r., **sygn. II K 898/15** za przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnione w nocy z 25/26.08.2015r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, kara pozbawienia wolności i kara ograniczenia wolności nie zostały wykonane.

Skazany B. S. (1), syn A. i I. zd. K., urodził się (...) w C..

Z opinii o skazanym, sporządzonych w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania wynika, że opiniowany przed osadzeniem mieszkał u rodziców swojej konkubiny. Ze związku konkubenckiego posiada dwie córki, na jedną z nich ma zasądzone zobowiązania alimentacyjne w kwocie 400 zł. Z tego tytułu posiada zadłużenie około 6000 zł. Nie miał stałej pracy, utrzymywał się z prac dorywczych. Wśród sąsiadów posiadał opinię pozytywną nie odnotowano informacji o nadużywaniu przez osadzonego alkoholu.

Skazany w warunkach izolacji więziennej przebywa od dnia 23.09.2015r., karę zaczął odbywać w Zakładzie Karnym w B., doprowadzony przez policję do odbywania kary, następnie w związku z czynnościami procesowymi został osadzony w Zakładzie Karnym w P.. W opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w B. z dnia 06.03.2017r. zachowanie i funkcjonowanie B. S. (1) w czasie odbywania kary pozbawienia wolności określone zostało jako zmienne z przewagą negatywnego, natomiast w opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w P. z dnia 25.08.2017r. określono je jako naganne. Skazany był pięciokrotnie karany dyscyplinarnie m.in. za nielegalne kontaktowanie się z innym osadzonym, używanie słów wulgarnych, dokonanie samouszkodzenia w postaci pocięcia przedramienia, próbę wymuszenia nadmiernej ilości odzieży, po raz ostatni karany w lipcu 2017r. Skazany od początku osadzenia odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego typu półotwartego. Z uwagi na prezentowane nieodpowiednie zachowanie, świadczące o braku samokontroli i samodyscypliny w dniu 17.05.2016r. decyzją Komisji Penitencjarnej Aresztu Śledczego w P. zdegradowano go do grupy i podgrupy klasyfikacyjnej P-1/p i skierowano do odbywania pozostałej części kary w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego. W dniu 13.02.2017r. wprowadzono skazanemu do wykonania kolejny wyrok skazujący w sprawie o sygn. II K 898/15. Decyzją Komisji Penitencjarnej przeklasyfikowany został do grupy i podgrupy klasyfikacyjnej R-1/p i skierowany do odbywania pozostałej części kary w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego dla recydywistów penitencjarnych, obecnie karę odbywa w Zakładzie Karnym w P.. B. S. (1) był nagradzany kodeksowo czterokrotnie: za duże zaangażowanie podczas zajęć przywieziennego Klubu Pracy oraz ze względów wychowawczych w celu utrzymania poprawnego zachowania. Wobec przełożonych stara się być osobą grzeczną. Właściwie przestrzega zasad porządku wewnętrznego. W środowisku współosadzonych funkcjonuje poprawnie. Nie deklaruje przynależności do struktur podkultury przestępczej grypsujących. Z opinii z dnia 25.08.2017r. wynika, że zauważyć można pewną stabilizację zachowania osadzonego. B. S. (1) karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania, nie wykazuje większego zainteresowania powierzonymi mu zadaniami. Podczas odbywania kary pozbawienia wolności ukończył zajęcia z zakresu aktywnego poszukiwania pracy w przywieziennym Klubie Pracy, był uczestnikiem programu edukacyjnego z zakresu pierwszej pomocy przedmedycznej oraz ukończył program pogłębiający wiedzę na temat martyrologii. W Zakładzie Karnym w B. był zatrudniony nieodpłatnie od dnia 16.02.2017r. jako pracownik

gospodarczy wydający posiłki. Ze swoich obowiązków wywiązywał się rzetelnie. Nie korzystał z czasowych zezwoleń na opuszczenie zakładu karnego. Nie był sprawcą ani uczestnikiem zdarzeń nadzwyczajnych oraz nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Na temat popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Kontakt w formie widzeń, korespondencji oraz rozmów telefonicznych utrzymuje z konkubiną oraz dziećmi. Kontakt o charakterze pozytywnym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

- wyroki wydane w sprawach o sygnaturach: sygn. II K 1491/12 Sądu Rejonowego w Szamotułach k. 76, sygn. VII K 184/13 Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp., Zamiejscowy Wydział Karny w Nowym Tomysłu k. 83 – 84, sygn. II K 154/14 Sądu Rejonowego w Szamotułach k. 74 – 75, sygn. II K 47/14 Sądu Rejonowego w Kętrzynie k. 26 – 27, 28, sygn. II K 898/15 Sądu Rejonowego w Ciechanowie k. 71 – 72, sygn. III K 91/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu znajdującego się w aktach głównych,
- dane dotyczące odbycia i obliczenia oraz informacje dot. zarządzenia wykonania kar pozbawienia wolności kar k. 68, 69, 80, 81, 82,
- dane osobopoznawcze, dane o karalności, wywiad środowiskowy, zawarte w aktach głównych i wykonawczych sprawy o sygn. III K 91/13 Sądu Okręgowego w Poznaniu;
- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego k. 12 – 13, 66 – 67,
- opinia o skazanym wraz z danymi z CZSW BIS o orzeczeniach i osadzeniach k. 14 – 17, 49 – 53,

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345).

Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następne k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego B. S. (1), ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt II K 898/15 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować

zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 01 lipca 2015 roku, jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku.

Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie B. S. (2). Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność „łączonych” wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Warunki do orzeczenia kary łącznej według przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015r. zostały określone w art. 85 k.k. i nast. k.k. Zgodnie z przepisem art. 85 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

I tak, „pierwszym” chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego B. S. (1) jest wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31.12.2012r., sygn. II K 1491/12 (opisany wyżej w punkcie I). Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw, stwierdzić należy, że przestępstwo osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp., Zamiejscowy Wydział Karny w Nowym Tomysłu z dnia 13.03.2013r, sygn. VII K 184/13 (opisanym wyżej w pkt II) zostało popełnione w dniu 10 listopada 2012r., czyli przed wydaniem wyroku z dnia 31.12.2012r., sygn. II K 1491/12, jednak kary pozbawienia wolności wymierzone tymi wyrokami orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie mogły zostać połączone w wyroku łącznym, mimo spełnienia formalnych warunków z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r. Kary te, nie podlegają bowiem już wykonaniu, ponieważ nie zarządzono ich wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie. Zatem uznać należało, że w odniesieniu do kar orzeczonych w sprawach o sygn. II K 1491/12 i VII K 184/13 brak było podstaw do objęcia ich wyrokiem łącznym.

Kolejnym „pierwszym” wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego jest wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 09.08.2013r., sygn. III K 91/13 (opisany powyżej w punkcie III). Czyny osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 13.05.2014r., sygn. II K 154/14 (opisany wyżej w pkt IV) popełnione zostały w lipcu 2012r. i w okresie od początku września 2012r. do października 2012r., a czyny osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w

Kętrzynie z dnia 07.11.2014r., sygn. II K 47/14 popełnione zostały w dniu 13.01.2013r., w okresie od 31.12.2012r. do 01.01.2013r. i w dniu 14.01.2013r., a więc każdorazowo przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. III K 91/13. Natomiast czyn osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 01.09.2016r., sygn. II K 898/15 (opisany wyżej w pkt. VI) popełniony został w nocy z 25/26.08.2015r., a więc już po wydaniu wyroku w sprawie sygn. III K 91/13.

Uwzględniając, zatem treść art. 85 i następne k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego w zakresie skazań na kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. III, IV i V części wstępnej wyroku natomiast w odniesieniu do kary wymierzonej za przestępstwo objęte wyrokiem opisanym wyżej w pkt VI przesłanki te nie wystąpiły.

Rozważyć też należało dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego B. S. (1) na podstawie obecnie obowiązujących przepisów, regulujących podstawy orzekania kary łącznej. Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie (w dacie wydania nieprawomocnego wyroku łącznego) podlega wykonaniu wobec skazanego B. S. (1) kara łączna 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 09.08.2013r., sygn. III K 91/13, kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 13.05.2014r., sygn. II K 154/14, nie wykonana w części (na dzień wydania nieprawomocnego wyroku łącznego) kara łączna 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 07.11.2014r., sygn. II K 47/14 i kara 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 01.09.2016r., sygn. II K 898/15, możliwe było połączenie tych kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych wyżej w punktach III – VI.

Sąd uznał jednocześnie, że w odniesieniu do wskazanych wyżej, podlegających łączeniu, kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, nie zachodzi negatywna przesłanka wymierzenia kary łącznej określona w art. 85 § 3 k.k. (i to także przy uwzględnieniu zmian tego przepisu od 15 kwietnia 2016r.), a co jednoznacznie wynika z analizy dat popełnienia przestępstw osądzonych w tych sprawach i danych dotyczących odbywania przez skazanego kar w poszczególnych sprawach.

Podsumowując powyższe Sąd przyjął, że in concreto dla skazanego B. S. (1) względniejsze są przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., albowiem łączeniu podlegają kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. III do VI, nadto w obecnym brzmieniu art. 86 § 2 k.k. możliwe jest łączenie w nową karę łączną wcześniej orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności z karami jednostkowymi pozbawienia wolności.

Zatem, na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 §1 i 4 k.k. i art. 87§1 k.k. Sąd połączył kary jednostkowe i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach III, IV, V, VI oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie VI i wymierzył skazanemu B. S. (1) karę łączną w wymiarze 6 (sześciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, pozostawiając na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. odrębnemu wykonaniu wyroków podlegające połączeniu w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym.

W pozostałym zakresie, odnośnie prawomocnych skazań jakie zapadły wobec B. S. (1), odnośnie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punkcie I i II oraz odnośnie kar grzywny orzeczonych wyrokami opisanymi w punkcie I, II i III części wstępnej, Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85§2 k.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego.

Sąd odniósł się już do kwestii braku warunków do wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania B. S. (1) w sprawach opisanych wyżej w pkt I i II części wstępnej wyroku według przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015r., przy czym rozważania te aktualne pozostają również przy rozważaniu warunków do wydania wyroku łącznego wobec tych skazań według przepisów obecnie obowiązujących. Przypomnieć należy, że upłynął już okres próby w każdej z tych spraw i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby i nie zarządzono wykonania tych kar pozbawienia wolności we wskazanym okresie, a co za tym idzie uznać należy, że nie podlegają one wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k., ponieważ nie jest możliwe zarządzenie ich wykonania, a to stanowi warunek negatywny do połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych w tych sprawach z warunkowym zawieszeniem ich wykonania z karami pozbawienia wolności i karą ograniczenia wolności wymierzonymi w sprawach opisanych w pkt III do VI. Kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczone w sprawach II K 1491/12 i VII K 184/13, których nie zarządzono do wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie, jako kary niepodlegające wykonaniu, nie podlegają połączeniu (w myśl zasady z art. 89 § 1b k.k. tj. po przeliczeniu, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania) z karami podlegającymi wykonaniu orzeczonymi w sprawach III K 91/13, II K 154/14, II K 47/14 i II K 898/15. Konieczne zatem było na podstawie art. 85 § 2 k.k. w zw. z art. 572 k.p.k. umarzenie postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar orzeczonych wyrokami opisanymi wyżej w punktach I i II. Powyższe stanowisko znajduje również oparcie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017r. IV KK 483/16 (Legalis nr 1625027), zgodnie z którym „jak stanowi art. 75 § 4 k.k., zarządzenie wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności nie może nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W rezultacie sąd I instancji nie jest uprawniony do połączenia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okres próby zakończył swój bieg i jednocześnie w ciągu kolejnych 6 miesięcy od zakończenia okresu próby nie zarządzono wykonania tej kary”. Z kolei w wyroku z dnia 21 marca 2017r. w sprawie o sygn. III KK 72/17, Sąd Najwyższy stwierdził, że „w art. 85 § 2 k.k. chodzi o takie kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. W takim razie także o karach orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, przed zakończeniem okresu próby oraz upływem okresu, w którym można wydać zarządzenie o wykonaniu kary warunkowo zawieszony, nie można twierdzić, że nie podlegają wykonaniu. Z drugiej zaś strony nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara, która nie podlega wykonaniu w momencie rozważania kwestii wymiaru kary łącznej, a więc taka kara, która nie podlega wykonaniu z tego powodu, że została już w całości wykonana lub nie została w całości wykonana, lecz zaktualizowały się przesłanki wykluczające jej wykonanie. Gdy chodzi o karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszony, przesłanką wykluczającą jej wykonanie niewątpliwie jest upływ okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy od zakończenia tego okresu, o czym mówi art. 75 § 4 k.k. w takim więc wypadku nie można przyjąć, że jest to kara podlegająca wykonaniu, zatem i podlegająca łączeniu” (Legalis nr 1587070).

Warunek negatywny z art. 85 § 2 k.k. dotyczył również wymierzenia kary łącznej grzywny obejmującej kary jednostkowe grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi wyżej w punktach I, II i III, ponieważ kary grzywny orzeczone w sprawach opisanych w pkt II i III zostały wykonane w całości, co skutkowało także umorzeniem w tej części postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, że kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, że kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania

kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Zgodnie wszak z art. 85 a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełnienia przestępstw (por. postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku łącznego, czyli między przestępstwami osądzonymi w sprawach o sygn. akt sygn. III K 91/13, sygn. II K 154/14, sygn. II K 47/14 i sygn. II K 898/15 zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (przestępstwa opisane w ustawie z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przestępstwa przeciwko mieniu), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji bliżej kumulacji. Ponadto, pomiędzy przestępstwami objętymi łączonymi karami łącznymi osądzonymi w sprawach podlegających łączeniu, nie zachodziła bliskość czasowa, bo zostały popełnione na przestrzeni od lipca 2012r. do dnia 25/26.08.2015r. Brak zbieżności czasowej także przemawiał za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady asperacji, bliżej kumulacji, co też znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej, jaką Sąd orzekł wobec skazanego B. S. (1) w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku (zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 i § 4 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 4 lat pozbawienia wolności do 7 lat i 5 miesięcy, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar, czyli kara łączna 4 lat pozbawienia wolności orzeczone w sprawie sygn. II K 47/14 do sumy łączonych kar).

Wymierzając karę łączną w wyroku łącznym nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych, jednak w sytuacji, gdy według znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. łączeniu w wyroku łącznym podlegają już poprzednio orzeczone kary łączne, a nie jednostkowe, to okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia przy wymiarze kolejnej kary łącznej, skoro de facto już raz (przy wymiarze kar łącznych w wyrokach jednostkowych) uwzględnione zostały związki przedmiotowe i czasowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i znalazło to swój wyraz w takim, a nie innym wymiarze kar łącznych, podlegających obecnie łączeniu w ramach wyroku łącznego. Dlatego zgodnie z art. 85 a k.k. (obowiązującym od 1 lipca 2015r.), orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim

cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne.

W świetle powyższego, miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego B. S. (1), zważyć należy, iż skazany przebywa w warunkach izolacji więziennej od 23.09.2015r. i w świetle opinii o skazanym wydanych przez zastępców dyrektora jednostek penitencjarnych, w których odbywa karę, a które przytoczono na wstępie uznać należy, że na obecna chwilę prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest negatywna. Zachowanie B. S. (1) dowodzi, że proces jego resocjalizacji jeżeli już się rozpoczął, to jednak z uwagi na jego zupełnie wstępny etap nie można jeszcze zdaniem Sądu przesądzać, czy odniesie pozytywne rezultaty i kiedy, skoro koniec kary łącznej wymierzonej niniejszym wyrokiem łącznym będzie przypadał na połowę 2020 roku. Dodatkowo wskazać należy, że B. S. (1) po raz ostatni karany był dyscyplinarnie w lipcu 2017r., a więc już w trakcie trwania postępowania o wydanie wyroku łącznego i nawet to go nie skłoniło do weryfikacji swojego zachowania, choć z pewnością musiał zdawać sobie sprawę, że będzie to miało wpływ na wydane przez Sąd rozstrzygnięcie. Powyższe okoliczności wskazują, iż z dużą ostrożnością należy podchodzić i oceniać zmiany zachodzące i uzewnętrzniane w zachowaniu skazanego, jeżeli chodzi o postępy w procesie resocjalizacji, zwłaszcza jeżeli uwzględni się datę końca odbywania wszystkich kar.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji – bliżej zasady kumulacji – odnośnie opisanego w pkt 1 sentencji zbiegu przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzył skazanemu B. S. (1) karę łączną 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu orzeczona w tym wyroku kara łączna i związana z nią dolegliwość nie przekracza stopnia winy sprawcy, uwzględnia stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągnięte cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowoduje motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą. Sąd nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego odnośnie zastosowania zasady pełnej absorpcji, ponieważ skazany nie zasługuje na takie premiowanie, jako sprawca niepoprawny, który nie potrafił wykorzystać szansy, jaką otrzymał w wyroku orzekającym karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (w sprawie III K 154/14), a następnie czynu w sprawie II K 898/15 dopuścił się w warunkach recydywy. W tym kontekście twierdzenia, że obecnie skazany wykorzysta daną mu szansę w razie orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji, brzmią głośno i nie przekonują, tym samym jedynie kara łączna w orzeczonym wymiarze spełni zdaniem Sądu swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

W wyroku łącznym, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył także skazanemu okres okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Kętrzynie, sygn. II K 47/14 od dnia 17.01.2013r. do dnia 19.05.2014r., od dnia 05.12.2014r. do dnia 05.01.2015r. i od dnia 23.09.2015r. do nadal.

Nadto, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, a orzeczenie takie podyktowane jest odbywaniem przez skazanego długoterminowej kary pozbawienia wolności.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.

2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- skazanemu z pouczeniem

- obrońcy

3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 11.11.2017r.

SSO Izabela Dehmel